

Arrest

nr. 227 832 van 23 oktober 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat A. ACER
Brugstraat 5 bus 18
2060 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 16 oktober 2019 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 11 oktober 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 oktober 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. ACER die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 december 2017 dient verzoekster een eerste aanvraag gezinshereniging in, met toepassing van artikel 47/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), in functie van haar broer, van Nederlandse nationaliteit. Op 28 mei 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 14 juni 2018 dient verzoekster opnieuw een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in, in functie van dezelfde broer. Op 11 december 2018 neemt de gemachtigde van de minister opnieuw een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 20 december 2018 dient verzoekster een derde aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in, in functie van dezelfde broer. Op 14 juni 2019 neemt de gemachtigde van de minister wederom een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Op 27 juni 2019 dient verzoekster een vierde aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in, in functie van dezelfde broer. Op 30 september 2019 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 11 oktober 2019 wordt aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van MINOS op 11.10.2019, maar weigert elke medewerking en weigert verklaringen af te leggen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten(1):

naam: E.B.

voornaam: T.

geboortedatum: 15.01.1978

geboorteplaats: Ijamaouas

nationaliteit: Marokko

In voorkomend geval, alias:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of

vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.

Het gegeven dat de Nederlandse broer van betrokkene zich in België heeft gevestigd kan een terugkeer van betrokkene naar Marokko niet in de weg staan. Immers, het louter feit dat betrokkene samenwoont met zijn broer heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste is van haar broer. Betrokkene aanvragen tot gezinshereniging in functie van haar broer werden dan ook allen geweigerd. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar broer. Nergens uit het administratief dossier staat dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Een repatriëring naar haar land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkenes broer kan vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een repatriëring naar Marokko vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene.

Betrokkene weigert verklaringen af te leggen bij de politie en legt bijgevolg geen verklaringen af betreffende haar gezondheidsstoestand. Uit het administratief dossier blijkt niet dat er sprake is van enige medische problemen die betrokkene verhinderen terug te keren naar haar land van herkomst.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene tot vier maal toe nagenoeg onmiddellijk na een beslissing tot weigering van een aanvraag gezinshereniging op basis van artikel 47/1, 2°, een nieuwe aanvraag gezinshereniging indiende, telkens gestoeld op de afhankelijkheid van haar broer (E. B. K. °26.09.1990), die de Nederlandse nationaliteit heeft en legaal in België verblijft. De eerste aanvraag, ingediend op 01.12.2017, werd op 28.05.2018 geweigerd. Deze weigering (bijlage 20) werd op 31.05.2019 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Nog binnen de maand op 14.06.2018, diende betrokkene al een nieuwe aanvraag in in functie van diezelfde broer. Deze aanvraag werd op 11.12.2018 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 13.12.2018 aan betrokkene werd betekend, opnieuw met een bevel om het grondgebied te verlaten. Een week later, op 20.12.2018.2018 diende betrokkene voor de derde keer een aanvraag gezinshereniging in in functie van dezelfde broer. Deze aanvraag werd op 14.06.2019 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 20.06.2019 aan betrokkene werd betekend. Op 27.06.2019 diende betrokkene voor de vierde keer een aanvraag tot gezinshereniging in, in functie van haar broer. Deze aanvraag werd op 30.09.2019 geweigerd, beslissing die op 11.10.2019 aan betrokkene.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar

de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene tot vier maal toe nagenoeg onmiddellijk na een beslissing tot weigering van een aanvraag gezinshereniging op basis van artikel 47/1, 2°, een nieuwe aanvraag gezinshereniging indiende, telkens gestoeld op de afhankelijkheid van haar broer (E. B. K. °26.09.1990), die de Nederlandse nationaliteit heeft en legaal in België verblijft. De eerste aanvraag, ingediend op 01.12.2017, werd op 28.05.2018 geweigerd. Deze weigering (bijlage 20) werd op 31.05.2019 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Nog binnen de maand op 14.06.2018, diende betrokkene al een nieuwe aanvraag in in functie van diezelfde broer. Deze aanvraag werd op 11.12.2018 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 13.12.2018 aan betrokkene werd betekend, opnieuw met een bevel om het grondgebied te verlaten. Een week later, op 20.12.2018.2018 diende betrokkene voor de derde keer een aanvraag gezinshereniging in in functie van dezelfde broer. Deze aanvraag werd op 14.06.2019 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 20.06.2019 aan betrokkene werd betekend. Op 27.06.2019 diende betrokkene voor de vierde keer een aanvraag tot gezinshereniging in, in functie van haar broer. Deze aanvraag werd op 30.09.2019 geweigerd, beslissing die op 11.10.2019 aan betrokkene.

Betrokkene geeft geen reden op waarom zij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland en weigert verklaringen af te leggen aan de politie.

Betrokkene weigert verklaringen af te leggen bij de politie en legt bijgevolg geen verklaringen af betreffende haar gezondheidsstoestand. Uit het administratief dossier blijkt niet dat er sprake is van enige medische problemen die betrokkene verhinderen terug te keren naar haar land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend

zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

(...).

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In *casu* bevindt de verzoekster zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast en wordt niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het hierboven reeds vermelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1 Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 8 van het EVRM, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van het "algemeen rechtsbeginsel "fair balance".

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

"1.

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]"

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;

In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;

De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

In casu is de bestreden beslissing dd. 11.10.2019 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

De motivering van de bestreden beslissing is niet afdoende zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen. Er ontbreken de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing.

De bestreden beslissing is niet gemotiveerd aan de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte redenen waarom het bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekster werd betekend.

Verweerster heeft haar beslissing hieromtrent niet correct gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden.

Verweerster beperkt zich door te stellen dat verzoekster niet in het bezit is van een geldig visum/verblijfstitel. Dat de beslissing uitermate gebrekkig is gemotiveerd en bovendien niet klopt.

Verweerster heeft geen rekening gehouden met de situatie van verzoekster nu zij behoeftig is van haar referentiepersoon.

Dat de beslissing uitermate gebrekkig is gemotiveerd en bovendien niet klopt.

Verwerende partij heeft zelf helemaal geen poging ondernomen om rekening te houden met het privé leven van verzoekster.

In het kader van van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet diende zij een uitgebreid onder te doen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Verweerster heeft niet voldoende rekening gehouden met de broer van verzoekster en haar behoeftigheid aan hem.

Verweerster heeft door zijn houding niet voldoende toetsing aan artikel 8 EVRM gedaan.

Gezien het ontbreken van motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken van verzoekster is de motiveringsplicht duidelijk geschonden.

De bestreden beslissing is dan ook onjuist.

Bijgevolg zijn artikel 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 en 8 van de Vreemdelingenwet geschonden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

HET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN VOOR VRIJWILLIG VERTREK

De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

Artikel 7, alinea 1 :

1° wanneer hij in het rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 74/14 :

artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Tot grote verbazing van verzoekster hebben de politiediensten verzoekster, na haar te hebben meegenomen, haar een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 septies) afgeleverd zonder uitvoeringstermijn.

Hierdoor kan zij gedwongen het land worden uitgezet.

Normalerwijze zou aan verzoekster een bijlage 13 afgeleverd worden om binnen een bepaalde termijn vrijwillig te vertrekken en bijgevolg het grondgebied te verlaten.

In casu werd aan verzoekster geen termijn verleend om het grondgebied vrijwillig te verlaten omdat er een risico bestaat voor onderduiken.

De middelen van verzoekster tegen de afwezigheid van de termijn voor vrijwillig vertrek luiden als volgt:

Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.

De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

§ 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.

De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, of;

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;

5° het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11, § 2, 4°, artikel 13, § 2bis, § 3, 3°, § 4, 5°, § 5, of artikel 18, § 2, of;

6° de onderdaan van een derde land meer dan twee asielaanvragen heeft ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.

Met andere woorden: toegepast in huidige zaak dient enkel in geval van een risico op onderduiken geen termijn voor vrijwillig vertrek worden toegestaan. De verwerende partij heeft onder andere met betrekking tot dat punt de wet geschonden.

In de bestreden beslissing wordt vermeld dat in hoofde van verzoekster een risico op onderduiken bestaat.

De bijlage 13 septies die werd afgeleverd aan verzoekster is nietig.

De beslissing tot verwijdering die geen termijn toestaat voor het vrijwillig vertrek is NIET afdoende gemotiveerd.

Verzoekster verwijst naar artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt vermeld dat in hoofde van verzoekster een risico op onderduiken bestaat.

De memorie van toelichting omschrijft het risico op onderduiken als volgt: "feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van

hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, terugdrijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem genomen of voorzien wordt"

In casu wordt door verwerende partij in de bestreden niet naar artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet verwezen.

In die zin is er ook een schending aangezien verwerende partij dit artikel negens in de bestreden beslissing vermeldt.

Verder tracht zij een aantal criteria aan te halen.

De criteria die zij heeft aangehaald en bestempeld als zijnde een risico op onderduiken zijn niet voldoende gemotiveerd.

De volgende criteria werden aangehaald:

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende tot vier maal toe nagenoeg onmiddellijk na een beslissing tot weigering van een aanvraag gezinshereniging op basis van artikel 47/1, 2°, een nieuwe aanvraag gezinshereniging in, telkens gestoeld op de afhankelijkheid van haar broer (E.B. K. °26.09.1990), die de Nederlandse nationaliteit heeft en legaal in België verblijft. De eerste aanvraag, ingediend op 01.12.2017, werd op 28.05.2018 geweigerd. Deze weigering (bijlage 20) werd op 31.05.2018 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Nog binnen de maand op 14.06.2018, diende betrokkene al een nieuwe aanvraag in functie van dezelfde broer. Deze aanvraag werd op 11.12.2018 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 13.12.2018 aan betrokkene wordt betekend, opnieuw met een bevel om het grondgebied te verlaten. Een week later, op 20.12.2018 diende betrokkene voor de derde keer een aanvraag gezinshereniging in in functie van dezelfde broer. Deze aanvraag werd op 14.06.2019 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 20.06.2019 aan betrokkene werd betekend. Op 27.06.2019 diende betrokkene voor de vierde keer een aanvraag tot gezinshereniging in, in functie van haar broer. Deze aanvraag werd op 30.09.2019 geweigerd, beslissing die op 11.10.2019 aan betrokkene werd betekend.

Verzoekster heeft zoals hierboven aangehaald nieuwe elementen aangevoerd om een nieuwe verblijfsaanvraag te staven.

Verwerende partij kan bezwaarlijk voorhouden dat er een risico op onderduiken is aangezien verzoekster een gekende verblijfsplaats heeft.

In casu heeft verwerende partij geen voldoende individueel onderzoek gedaan naar de leefomstandigheden van verzoekster. Dit blijkt ook uit de gebrekkige motivering.

Het volstaat niet dat wanneer verzoekster mbt het risico tot onderduiken voldoet aan één van de criteria om te besluiten dat er risico op onderduiken bestaat.

Betrokkene weigert verklaringen af te leggen bij de politie en legt bijgevolg geen verklaringen af betreffende haar gezondheidstoestand. Uit het administratief dossier blijkt niet dat er sprake is van enige medische problemen die betrokkene verhinderen terug te keren naar haar land van herkomst.

Verzoekster heeft echter geen verklaringen kunnen afleggen daar zij zich niet in het Nederlands kan uitdrukken en haar op het politiekantoor geen tolk is aangeboden. Evenmin heeft de inspecteur haar broer, die zowel Nederlands als Berbers spreekt, te woord willen staan.

Verzoekster lijdt aan een ziekte waarbij overmatig littekenweefsel wordt gevormd over haar hele lichaam, genaamd keloïden. Deze aandoening is erg pijnlijk en verzoekster wordt hiervoor behandeld in het UZA te Edegem, waar na enkele maanden onderzoek tot de diagnose is gekomen. Verzoekster is hiervoor ook reeds behandeld geweest in verschillende andere ziekenhuizen. Haar volgende afspraak in het UZA zou normaalgezien plaatsvinden op 07.11.2019.

Verzoekster wordt verzorgd en verzekerd door haar broer. Het risico bestaat dat haar medische toestand achteruit zal gaan indien zij niet meer op zijn hulp kan rekenen. Haar gezondheidstoestand is dus volledig afhankelijk van de heer E.B. K.. In casu is er sprake van een schending van artikel 3 EVRM.

De voorbereidende werken tonen dat de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij mbt de beoordeling van het risico op onderduiken sterk beperkt wordt.

Eén en ander dient geconcretiseerd en sterk onderbouwd worden, wat in casu niet het geval is.

Om deze reden dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.

Schending Artikel 8 EVRM:

Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis".

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM. - voor eensluidend verklaard afschrift - 14 De rechten op gezin en op eerbied voor het privéleven zijn fundamenteel.

Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op beperkend door de E.V.R.M. opgesomde doeleinden. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen. R.v.St. nr. 81.725, 8 juli 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (4 februari 2001); A.P.M. 1999 (samenvatting), 128;

De bedoeling van de beslissing van de DVZ ligt hierin verzoeker de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren.

De wil om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan mijn verzoeker vormt een inmenging in zijn privéleven die niet verenigbaar is met art. 8.2 E.V.R.M.

De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden om gescheiden te leven van haar familie een onevenredige schade zou toebrengen aan haar gezinsleven.

Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht het recht op een gezinsleven (artikel 8 EVRM) al dan niet schendt.

Zij moeten een belangenafweging ('fair balance'-toets) maken: dat is een afweging tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van de staat.

Het Hof herhaalt zijn vaste rechtspraak dat artikel 8 EVRM geen algemene verplichting inhoudt voor een staat om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan.

Toch kan er soms een positieve verplichting bestaan voor een staat om een toelating tot verblijf te geven om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen.

Of er al dan niet zo'n positieve verplichting bestaat, hangt enerzijds af van de bijzondere omstandigheden van de betrokken vreemdeling, en anderzijds van het algemeen belang van de staat. Dit is de 'fair balance'-toets.

De RVV heeft in haar arrest van 13.1.2016 met nr. 159.789 duidelijk uiteengezet dat afweging van de individuele belangen en de algemene belangen in concreto dienen te gebeuren.

Bij de belangenafweging moet de staat onder meer rekening houden met de volgende elementen:

- de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij uitwijzing naar het land van bestemming,*
- de omvang van de banden in de staat,*
- de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet.*
- de vraag of de vreemdeling wist, op het moment dat hij het gezinsleven creëerde, dat het voortbestaan van dit gezinsleven van bij het begin onzeker was omwille van zijn precair verblijf.*

Als dit het geval is, volgt uit vaste rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een derdelandersfamilielid slechts in uitzonderlijke omstandigheden een schending kan uitmaken van artikel 8 EVRM.

Uit dit arrest blijkt dat staten bij de beoordeling van eender welke verblijfsaanvraag waarin de aanvrager zijn gezinsleven inroept, een grondige belangenafweging moet maken.

Wanneer kinderen betrokken zijn moet het hoger belang van het kind mee in overweging genomen worden. In casu is de 'fair balance'-toets niet gebeurd.

Nochtans heeft verzoekster nooit een geheim gemaakt van haar verblijfplaats, noch pogingen ondernomen om onder te duiken.

Haar aanwezigheid werd klaarblijkelijk altijd gedoogd.

Thans in de gegeven situatie (reeds verscheidene jaren verblijf in België, ten laste genomen door haar Nederlandse broer, waarvan zij deel uitmaakt van het gezin.

Verzoekster heeft immers na al die jaren enkel nog een theoretische band (nationaliteit) met haar land van oorsprong en geen effectieve band meer.

Er is een duurzame en lokale verankering in België.

Verzoekster benadrukt dat de bestreden beslissing (bijlage 13septies) geen gewag maakt van de voornoemde feitelijke gezinssituatie van verzoekster.

Verzoekster begrijpt niet waarom bij het geven van de bijlage 13septies geen melding wordt gemaakt van deze situatie, terwijl er daadwerkelijke afhankelijkheid bestaat tussen verzoekster en haar familie.

Artikel 8 EVRM heeft nochtans rechtstreekse werking en bepaalt expliciet dat uitzonderingen op dit grondrecht mogelijk zijn, zodat er alleszins een belangenafweging, dan wel een proportionaliteitstoets dient te gebeuren om na te gaan of de verwijderingsmaatregel niet in strijd is met deze rechtsnorm en aldus onder de uitzonderingsbepaling kan worden opgenomen.

Hechtheid sociale, culturele en familiale banden met gastland en met land van bestemming De beslissing a quo zou inderdaad onmenselijk zijn voor verzoekster en is geheel disproportioneel. De belangen van de overheid wegen niet op tegen deze van verzoeker.

Artikel 8 E.V.R.M gaat zoals gezegd voor op de vreemdelingenwet. Verweerder dient aan te tonen dat de beslissing a quo noodzakelijk is in een democratische samenleving en de belangen van de staat voorgaan op deze van verzoekster.

De fair balance toets moet proportioneel zijn aan het legitiem doel.

Verweerder moet aantonen dat het algemeen belang (van de staat) voorrang heeft op het belang van het individu, in casu van verzoekster om haar privé- leven uit te oefenen.”

2.3.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de determinerende motieven weer op basis waarvan deze is genomen. In tegenstelling tot hetgeen verzoekster voorhoudt, kunnen in deze beslissing de juridische en feitelijke gegevens worden gelezen die hebben geleid tot deze beslissing. Verzoekster wordt zo bevel gegeven om het grondgebied te verlaten enerzijds op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en omdat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van een geldig paspoort en van een geldig visum of geldige verblijfstitel. Dit wordt niet betwist. Er wordt verder geduid dat verzoekster geen termijn voor vrijwillig vertrek krijgt toegekend. In dit verband wordt toepassing gemaakt van artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet. Verweerder is van mening dat er een risico op onderduiken bestaat. Eén argument, gesteund op de objectieve criteria zoals vervat in artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet waarnaar verzoekster zelf verwijst, wordt in dit verband naar voor gebracht. Er wordt vastgesteld dat verzoekster onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag heeft ingediend en dit tot viermaal toe.

Verweerder wijst er verder op dat verzoekster geen reden opgeeft waarom zij niet kan terugkeren naar haar herkomstland en dat zij weigert verklaringen af te leggen aan de politie. Zij legt geen verklaringen af betreffende haar gezondheidstoestand en uit het administratief dossier blijkt niet dat er sprake is van enige medische problemen die betrokkenen verhinderen terug te keren naar haar land van herkomst. Het gegeven dat de Nederlandse broer van verzoekster zich in België heeft gevestigd kan een terugkeer van verzoekster naar Marokko niet in de weg staan. Het louter feit dat verzoekster samenwoont met haar broer heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste is van haar broer. Haar aanvragen tot gezinshereniging in functie van haar broer werden dan ook allen geweigerd. En verder: *"Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar broer. Nergens uit het administratief dossier staat dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Een repatriëring naar haar land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene's broer kan vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een repatriëring naar Marokko vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene."*

Verzoekster houdt ten onrechte voor dat de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing ontbreken. Zij houdt ook onterecht voor dat in de bestreden beslissing geen enkele melding wordt gemaakt van artikel 8 van het EVRM, of in dit verband geen enkele motivering is voorzien of toetsing is gebeurd. Verzoekster stelt nog dat niet wordt gemotiveerd over *"de voorgebrachte stukken"*. Zij verduidelijkt echter niet op welke stukken zij dan doelt. Er blijkt niet dat zij stukken heeft voorgelegd aan het bestuur. Dit betoog is dan ook niet dienstig.

Op lezing van de motivering van de bestreden beslissing, en waar hierin wordt vastgesteld dat verzoekster weigert verklaringen af te leggen doch rekening wordt gehouden met haar samenwonen met haar broer van Nederlandse nationaliteit en eventuele medische problemen, lijkt te moeten worden aangenomen dat wel degelijk een zekere belangenafweging werd doorgevoerd. De voorziene motivering verschaft verzoekster *prima facie* het genoemde inzicht en laat haar aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Hiermee is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt. Verzoekster geeft er in haar middel ook blijk van kennis te hebben kunnen nemen van de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, waar zij hiertegen inhoudelijke grieven ontwikkelt. Zij maakt op het eerste zicht niet aannemelijk dat een specifiek element ten onrechte onbesproken is gebleven in de bestreden beslissing. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.3.2.3. Het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

In casu wordt verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Deze bepalingen luiden als volgt: “*Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen : 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*” Verzoekster betwist niet dat zij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten, nu zij niet in bezit is van een geldig paspoort en van een geldig visum of een geldige verblijfstitel. Zij weerlegt op het eerste zicht dus niet dat er grond was om haar een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven op grond van voormelde bepaling in artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster gaat echter niet akkoord met de beslissing om haar geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen. Deze beslissing is gegrond op artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet. Er wordt geoordeeld dat er in hoofde van verzoekster een risico op onderduiken bestaat. De *in casu* relevante bepalingen van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet luiden als volgt: “§ 1 *De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend. [...] § 2 [...] § 3 Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien: 1° er een risico op onderduiken bestaat, of; [...] In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.*” Met de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen (BS 12 maart 2018, inwerkingtreding 22 maart 2018) werd artikel 1, § 1, 11° van de Vreemdelingenwet in volgende zin werd gewijzigd: “*Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder: [...] 11° risico op onderduiken: het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in §2 zal onderduiken;*”. Artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet, ingevoegd bij voormelde wet van 21 november 2017, luidt: “*Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval : 1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan; 2° de betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggedrijving valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt; 3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; 4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden: a) een overdrachts-, teruggedrijvings- of verwijderingsmaatregel; b) een inreisverbod dat noch opgeheven, noch opgeschort is; c) een minder dwingende maatregel dan een vrijheidsberovende maatregel die erop gericht is om zijn overdracht, teruggedrijving of zijn verwijdering te garanderen, ongeacht of het om een vrijheidsbeperkende maatregel of een andere maatregel gaat; d) een vrijheidsbeperkende maatregel die erop gericht is om de openbare orde of de nationale veiligheid te garanderen; e) een door een andere lidstaat genomen maatregel die gelijkwaardig is aan de maatregelen bedoeld in a), b), c) of d); 5° de betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in*

het Rijk en/of in een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd; 6° de betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een terugdrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend; 7° terwijl hij in verband met dat punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij zijn vingerafdrukken reeds heeft gegeven in een andere Staat die gebonden is door de Europese reglementering met betrekking tot de bepaling van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, na een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend; 8° de betrokkene heeft in het Rijk of in een of meerdere andere lidstaten meerdere verzoeken om internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing of die niet tot de afgifte van een verblijfstitel hebben geleid; 9° terwijl hij in verband met dat punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij vroeger reeds een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in een andere staat die gebonden is door de Europese reglementering met betrekking tot de bepaling van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming; 10° de betrokkene heeft verklaard of uit zijn dossier blijkt dat hij voor andere doeleinden dan de doeleinden waarvoor hij een verzoek om internationale bescherming of een verblijfsaanvraag heeft ingediend naar het Rijk gekomen is; 11° de betrokkene maakt het voorwerp uit van een geldboete omdat hij een kennelijk onrechtmatig beroep heeft ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.” Thans bevat artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet dus een lijst van elf objectieve criteria voor het vaststellen van een risico op onderduiken. In de voorbereidende werken kan worden gelezen dat deze elf objectieve criteria het mogelijk maken om het risico op onderduiken te beoordelen en vast te stellen. Meer bepaald gaat het om feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat er een reëel en actueel risico is dat de betrokkene zich zal onttrekken aan de verwijderings-, terugdrijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem wordt genomen of voorzien (Parl.St. Kamer 2016/2017, doc nr. 54-2548/001, p. 18).

In casu blijkt uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat verweerder een risico op onderduiken heeft vastgesteld aan de hand van de objectieve criteria zoals deze zijn voorzien in artikel 1, § 2, 6° van de Vreemdelingenwet. Dit gehanteerde objectieve criterium is woordelijk opgenomen in de bestreden beslissing, waarna een concrete duiding wordt gegeven waarom *in casu* dit criterium volgens verweerder speelt en wijst op een risico op onderduiken. Verzoekster, die zelf verwijst naar artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet, kan dus niet dienstig voorhouden als zou uit de bestreden beslissing niet blijken dat het risico op onderduiken is vastgesteld aan de hand van de in deze bepaling voorziene wettelijke en objectieve criteria. Het gegeven dat artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet zelf nergens wordt vermeld in de bestreden beslissing, doet geen afbreuk aan deze vaststelling en kan op het eerste zicht niet leiden tot de nietigverklaring van de beslissing.

Verweerder verwijst in de bestreden beslissing naar het objectieve criterium dat de betrokkene onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag heeft ingediend. Verweerder somt de aanvragen gezinshereniging op en de vier beslissingen tot weigering van verblijf. Door thans voor te houden dat zij “een gekende verblijfsplaats” heeft, weerlegt verzoekster op het eerste zicht de vaststelling niet dat zij onmiddellijk na elke beslissing tot weigering van verblijf een nieuwe verblijfsaanvraag heeft ingediend. Zij toont niet aan dat het hebben van een gekende verblijfsplaats de wetgever verplicht tot het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek en geen toepassing kan worden gemaakt van de voorziene wettelijke en objectieve criteria voor het risico op onderduiken. Zij toont hiermee op het eerste zicht ook niet aan dat op kennelijke onredelijke wijze met toepassing van de objectieve criteria zoals vervat in artikel 1, § 2, 6° van de Vreemdelingenwet in haar situatie een risico op onderduiken is vastgesteld. Ook door op zeer algemene wijze te stellen dat geen voldoende individueel onderzoek blijkt naar haar leefomstandigheden, toont zij *prima facie* niet aan dat enige specifieke omstandigheid ten onrechte niet in rekening is genomen of kennelijk onredelijk werd gehandeld waar een risico op onderduiken werd vastgesteld.

Verzoekster stelt vervolgens dat zij geen verklaringen kon afleggen daar zij zich niet in het Nederlands kan uitdrukken. Zij stelt dat ze aan een huidziekte lijdt waardoor overmatig littekenweefsel wordt gevormd, genaamd keloïden. Verzoekster wordt hiervoor behandeld in het ziekenhuis en haar volgende afspraak zou plaatsvinden op 7 november 2019. Het risico bestaat dat haar medische toestand achteruit zal gaan indien zij geen behandeling meer krijgt. Ze wordt verzorgd en is verzekerd door haar broer. Zij is volledig afhankelijk van haar broer.

Uit de stukken van het administratief dossier, met name een synthesesedocument telefoongesprek blijkt dat verzoekster wat Nederlands sprak maar op het politiebureau plots geen Nederlands meer kon, ook geen Engels of Frans. Bijgevolg werd het hoorrecht in het Arabisch doorgestuurd maar ze weigerde elke medewerking en wilde geen verklaringen afleggen. De Raad stelt dus vast dat verzoekster ook in het Arabisch geen verklaringen wilde afleggen en elke medewerking weigerde. De vaststelling in de bestreden beslissing dat zij elke medewerking weigerde en weigerde verklaringen af te leggen, is niet kennelijk onredelijk, nu verzoekster de kans had om zich in het Arabisch uit te drukken.

Waar zij verwijst naar haar huidziekte stelt verweerder in de bestreden beslissing het volgende: *“Betrokkene weigert verklaringen af te leggen bij de politie en legt bijgevolg geen verklaringen af betreffende haar gezondheidsstoestand. Uit het administratief dossier blijkt niet dat er sprake is van enige medische problemen die betrokkene verhinderen terug te keren naar haar land van herkomst.”*

De Raad stelt vast, uit de stukken van het administratief dossier dat er inderdaad geen sprake was van enige medische problemen en dat verweerder niet op de hoogte werd gebracht van medische problemen. Uit het medisch attest van de centrumarts van 14 oktober 2019 blijkt dat zij *“fit to fly”* werd verklaard en niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 van het EVRM. Verweerder kan bezwaarlijk worden verweten geen rekening te hebben gehouden met verzoeksters huidziekte, nu hij er geen kennis van had alvorens de bestreden beslissing werd genomen.

Er kan dan ook op het eerste zicht niet worden vastgesteld dat verweerder ten onrechte geen rekening hield met haar huidziekte. In het licht van de voorgaande bespreking weerlegt verzoekster op het eerste zicht de motivering niet waarbij een risico op onderduiken wordt vastgesteld. Zij brengt geen overtuigende argumenten naar voor die de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen, onderuit kunnen halen. *Prima facie* laat de uiteenzetting van verzoekster niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht kan *prima facie* niet worden weerhouden.

2.3.2.4 Verzoekster stelt verder dat er sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM omdat het risico bestaat dat haar medische toestand achteruit zal gaan indien zij niet meer op de hulp van haar broer kan rekenen. Ter terechtzitting dient verzoekster medische stukken in. Het betreft een aantal medische verslagen van het ziekenhuis UZA Antwerpen.

Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen”.

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna ook: EHRM of het Hof) 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66).

Met betrekking tot vreemdelingen die zich, zoals verzoekster, beroepen op hun medische toestand en het gebrek aan medische en sociale zorg in het land van terugkeer om hun verwijdering tegen te houden, hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het Hof dat enkel in uitzonderlijke gevallen waarbij humanitaire redenen van dwingende aard zich verzetten tegen een verwijdering, een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, *N./Verenigd Koninkrijk*, § 42). Hiervan kan sprake zijn in geval van een aandoening die levensbedreigend is, gelet op de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, *N./Verenigd Koninkrijk*; EHRM 2 mei 1997, *D./Verenigd Koninkrijk*) of in geval van ‘andere uitzonderlijke gevallen’ waarbij humanitaire redenen van dwingende aard zich verzetten tegen een

verwijdering (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, *N./Verenigd Koninkrijk*, § 43). In de zaak Paposhvili werden deze 'andere uitzonderlijke gevallen' omschreven als gevallen waarin er, ofschoon er geen imminent levensgevaar dreigt, risico bestaat dat de betrokkene wegens afwezigheid van adequate behandeling of het gebrek aan toegang tot deze behandeling zal worden blootgesteld aan een ernstige, snelle en onomkeerbare verslechtering van zijn gezondheidstoestand die zou uitmonden in ondraaglijk lijden of een significante vermindering van de levensverwachting (EHRM 13 december 2016, Grote Kamer, *Paposhvili/België*, § 183). Derhalve beantwoorden slechts deze twee situaties van verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen aan de hoge drempel die geldt voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM.

Met betrekking tot het verwijderen zelf heeft het EHRM reeds geoordeeld dat artikel 3 van het EVRM een verdragsluitende staat in beginsel niet verplicht om een persoon niet te verwijderen of uit te zetten wanneer deze in staat is te reizen en voor zover in dat verband de nodige maatregelen worden genomen die passend zijn en aan de toestand van de betrokkene aangepast (EHRM 30 april 2013, *Kochieva e.a./Zweden*, § 35; EHRM 4 juli 2006, *Karim/Zweden*, § 2). In dit verband voert de verzoekende partij in haar verzoekschrift niets aan.

Verzoekster verwijst in verband met haar huidziekte naar verslagen van het ziekenhuis UZ Antwerpen die zij ter terechtzitting indient. Uit deze stukken blijkt, op het eerste gezicht dat zij lijdt aan de huidziekte keloïden. Evenwel kan uit deze stukken niet worden afgeleid dat zij niet in staat is om te reizen of dat er geen behandeling mogelijk is in het land van herkomst. Verzoekster weerlegt *prima facie* niet de vaststellingen van de centrumarts waarbij zij "*fit tot fly*" werd verklaard. Waar verzoekster stelt dat zij volledig afhankelijk is van haar broer en daarmee doelt op zijn financiële tussenkomst voor de behandeling van haar ziekte, toont verzoekster niet aan dat haar broer haar niet financieel kan helpen in het land van herkomst voor de behandeling of verzorging van haar huidziekte.

Waar verzoekster stelt dat "*het risico bestaat dat haar medische toestand achteruit zal gaan*" wegens afwezigheid van behandeling of het gebrek aan toegang tot deze behandeling laat zij na aan te tonen dat zij zal worden blootgesteld aan een ernstige, snelle en onomkeerbare verslechtering van haar gezondheidstoestand die zou uitmonden in ondraaglijk lijden of een significante vermindering van de levensverwachting. Zij beperkt haar betoog tot de loutere bewering dat het risico bestaat dat haar medische toestand zal achteruit gaan, hetgeen niet volstaat om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken. Op geen enkele wijze neemt verzoekster de moeite concrete aanwijzingen naar voor te brengen dat zij omwille van haar huidziekte verhinderd is te reizen of zij hiervoor dan niet verder kan worden behandeld in haar herkomstland. Zij concretiseert verder op geen enkele wijze waarom zij geen toegang zou hebben tot de eventuele noodzakelijke zorg in het land van herkomst en een reëel risico loopt op behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM. Zij legt geen begin van bewijs voor dat kan wijzen op een dergelijk ernstig en reëel risico. In deze omstandigheden maakt zij een ernstige grief in de zin van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk.

2.3.2.5 Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "*Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.*"

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk, zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Verzoekster weigerde elke vorm van medewerking en weigerde verklaringen af te leggen. Er wordt verder gewezen op het feit dat de samenwoning met haar broer niet automatisch tot gevolg heeft dat zij ook ten laste is van haar broer. De aanvragen tot gezinshereniging werden allen geweigerd en verzoekster is een volwassen persoon waarvan mag worden verwacht dat zij een leven kan opbouwen in het land van herkomst, zonder de nabijheid van haar broer. Verder weigerde verzoekster verklaringen af te leggen betreffende haar gezondheidstoestand en uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat er sprake was van enig medisch probleem die verzoekster verhinderen terug te keren naar het land van herkomst.

Verzoekster betwist het motief dat zij geen verklaringen heeft afgelegd niet. Waar zij stelt dat zij geen Nederlands kan en zich niet kon uitdrukken in haar moedertaal, kan zij niet worden gevolgd aangezien zij het gehoorverslag in het Arabisch eveneens weigerde in te vullen. Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekster wel een beetje kennis heeft van het Nederlands.

Er kan op het eerst zicht dan ook niet worden vastgesteld dat enig gezins- of familieleven zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM ten onrechte niet in rekening is gebracht. Verzoekster kan op het eerste zicht evenmin worden gevolgd in haar betoog dat op geen enkele wijze rekening is gehouden met haar gezondheidstoestand. Verzoekster, die ook thans geen enkel (begin van) bewijs voorlegt dat deze ziekte haar verhindert te reizen of zij hiervoor niet kan worden behandeld in haar herkomstland, toont op het eerste zicht niet aan dat deze motivering niet kon volstaan of haar gezondheidstoestand niet voldoende in rekening is gebracht. Er blijkt verder niet dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet oplegt om rekening te houden met het sociaal leven van een vreemdeling in België. In deze omstandigheden kan *prima facie* geen miskennis van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt vastgesteld.

2.3.2.5. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt: “1. *Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.* 2. *Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.*”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een ‘fair balance’ moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat hij na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een ‘fair balance’ tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins- of privéleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900). Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992,

Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

Verzoekster beroept zich op een gezins- en familieleven in België, waar haar broer hier verblijfsgerechtigd is. Verzoekster betwist echter niet dat in dit verband reeds vier aanvragen tot gezinshereniging werden afgewezen. Ook thans legt zij geen stukken voor die wijzen op een gezinsleven die onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen. Er wordt in dit verband ook benadrukt dat de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt dat *“de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden”* (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Verzoekster toont de afhankelijkheidsrelatie met haar broer niet *in concreto* aan. Verzoekster overtuigt dan ook niet dat zij zich kan beroepen op een gezins- of familieleven in België dat kan vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Verweerder heeft in zijn beslissing verder rekening gehouden met het feit dat zij inwoont bij haar broer doch stelt vast dat dit niet automatisch tot gevolg heeft dat zij ten laste is van haar broer. Verzoekster is een volwassen persoon waarvan kan verwacht worden dat zij een leven kan opbouwen in het land van herkomst zonder de nabijheid van haar broer. Nergens uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Verzoekster wijst verder op haar privéleven in België en dat zij op een duurzame wijze verankerd is in België. De Raad oordeelt dat van een vreemdeling die hoogstens over een precair verblijfsrecht beschikte en die zich wenst te beroepen op een tijdens dit verblijf opgebouwd privéleven, mag worden verwacht dat deze met concrete elementen een beschermenswaardig privéleven zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM aannemelijk maakt. Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan. Verzoekster beperkt zich tot het stellen dat zij verankerd is in België. Dit wordt niet verder geconcretiseerd en hiervan ligt geen (begin van) bewijs voor. Verzoekster blijft op het eerste zicht dan ook in gebreke aan te tonen dat zij concrete en duurzame banden en contacten in België heeft ontwikkeld. Zij maakt niet aannemelijk dat zij, gedurende de tijd dat zij stelt in België te verblijven, een persoonlijk en sociaal netwerk ten opzichte van haar omgeving heeft in België, dat als privéleven onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen. Nu een beschermenswaardig privé- en/of gezins- of familieleven niet aannemelijk wordt gemaakt, kan ook niet worden vastgesteld dat een verdere belangenafweging door het bestuur zich opdrong of *in casu* dient te worden doorgevoerd, of dat de bestreden beslissing hieromtrent een verdere motivering diende te bevatten.

Ten overvloede wordt ook nog opgemerkt dat, voor zover alsnog een privéleven in België zou moeten worden aangenomen – hetgeen *in casu* evenwel niet blijkt –, er geen concrete hinderpalen voorliggen die verhinderen dat verzoekster opnieuw een privéleven opbouwt in haar herkomstland. Zij kan ook vanuit haar herkomstland via de moderne communicatiemiddelen contacten blijven houden met de personen die zij kent in België en deze kunnen haar periodiek komen bezoeken. De Raad wijst er ook nog op dat verzoekster wist, of diende te weten, dat haar verblijfssituatie in België vanaf het begin precair was en zij aldus geen verwachting kon koesteren hier een privéleven te kunnen opbouwen. In deze omstandigheden kan op het eerste zicht een schending van artikel 8 van het EVRM, of van het fair balance-beginsel, niet worden vastgesteld.

2.3.3.6. Het middel is niet ernstig.

2.3.4. Verzoekster heeft geen ernstig middel aangevoerd.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend negentien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. KEGELS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. KEGELS

N. MOONEN